

Scrisoarea unui soldat

Duminică, 16 mai 1915.

Dragă soră!

După ce am aflat de la rudele mele că Domnul l-a luat la Sine pe dragul dumneavoastră soț, m-am gândit mult la dumneavoastră, care ați fost lovită atât de tare în sentimentele dumneavoastră sufletești. Profit de un moment de liniște - pentru că marșul s-a încheiat astăzi mai devreme - pentru a-mi exprima condoleanțele mele față de dumneavoastră. Având în vedere profunzimea durerii dumneavoastră, acestea sunt cu siguranță slabe, dar sunt sincere în Domnul. Uniți într-un singur trup, când un mădular suferă, toate mădulele suferă împreună cu el. Din acest motiv, datorită afecțiunii care ne unește în dragostea lui Hristos, simt și eu puțin, deși cu siguranță nu suficient, durerea inimii dumneavoastră, care sângerează din cauza răni adânci pe care ați primit-o. Am căutat mângâierile Cuvântului, care mi-a făcut bine, și acum aș vrea să vi le împărtășesc, căci Dumnezeu spune: „Încurajați-vă unii pe alții cu aceste cuvinte!” Nu am pretenția de a fi în măsură să vă consolez. Asta o face Dumnezeu nostru. El Însuși o va face la timpul Său și o va face în totalitate. În ceea ce mă privește, aș vrea doar să vă împărtășesc din balsamul pe care unele pasaje mi l-au oferit.

Ce schimbare a fost pentru dragul dumneavoastră soț să părăsească aproape brusc scena acestui biet pământ și să intre direct în prezența Domnului său, pentru a fi de acum înainte pentru totdeauna cu Mântuitorul său, care l-a iubit și S-a dat pe Sine Însuși pentru el! Acest ceas glorios va veni și pentru noi. Și noi vom fi la Isus. Atunci o bucurie veșnică ne va umple inimile. O cunună de bucurie va fi așezată pe toate capetele noastre, ca să zic așa (compară cu Isaia 35.10). Este odihna desăvârșită, pentru că este odihna pe care a dobândit-o Însuși Mântuitorul nostru. Nu vor mai fi lacrimi pentru noi în casa noastră cerească. Cele care vor curge încă vor fi uscate de Însuși Dumnezeu nostru, într-o dragoste infinită și tandră. „Eu”, spune El, „vă voi mângâia!” (Isaia 66.13; compară și cu Apocalipsa 21.4). Ce locuință liniștită și fericită va fi aceasta!

Acum, dragă soră, acolo este cel căruia îi aparține dragostea dumneavoastră. El se bucură deja de aceste binecuvântări. O persoană care a fost răpită în al treilea cer și apoi s-a întors pe acest pământ a auzit acolo cuvinte de nedescris, pe care omul nu are voie să le spună. Acolo, în acest cer, locuiește Isus, iar acolo, împreună cu El, locuiește și cel pentru care plângi. El se bucură deja de aceste lucruri de nedescris, pentru că atunci când Domnul ridică vălul care acoperă lumea de dincolo, El spune: „Acum el este mângâiat aici” (Luca 16.25). Pentru a fi mângâiat, cineva trebuie să fie capabil să înțeleagă ceea ce i se comunică. De aceea, apostolul a judecat că este mult mai bine să plece și să fie cu Hristos.

Căci numai acolo putea, fără să fie împiedicat de nimic, să se bucure de lucrurile delicioase pe care le oferă acest loc, mai ales de Persoana Domnului Isus Însuși. Aceasta nu este încă gloria în desfășurarea ei deplină. Aceasta o vom avea numai atunci când, îmbrăcați cu trupurile noastre spirituale, asemeni cu trupul Său de glorie, vom fi împreună cu El. Abia atunci va începe activitatea completă și nesfârșită a tuturor sfinților în desăvârșire, așa cum este scris: „Robii Lui Îi vor sluji și vor vedea fața Lui și Numele Lui va fi pe frunțile lor” (Apocalipsa 22.3,4). Așadar, astăzi nu este încă glorie; dar odihna, odihna liniștită și binecuvântată a prezenței Mântuitorului nostru, este

găsită de credinciosul care a adormit. Tâlharul a fost introdus acolo în aceeași zi în care a părăsit această scenă tristă. Da, în acea zi a intrat *în paradis cu Isus*.

Ah, este un loc minunat acest paradis al lui Dumnezeu! Acolo suntem împreună cu Cel care ne-a iubit atât de mult. El, care Și-a iubit oița Sa dragă chiar mai mult decât pe dumneavoastră și pe mine – căci El Și-a dat viața pentru ea - a luat-o la Sine, acolo unde dragostea Sa dorea s-o aibă. Așa că, atunci când privim la partea celui drag care a plecat, nu putem spune, iubită soră, că o mare binecuvântare i-a fost acordată? Ce schimbare! Să părăsească acest pământ cu nevoile, suferințele și lacrimile sale pentru a fi cu Isus, acolo unde Dumnezeu „tace în dragostea Sa”! (Țefania 3.17). Cu siguranță, el nu ar vrea să se întoarcă pentru nimic în lume; iar noi, am vrea să-l chemăm înapoi dacă ne-ar sta în putere? În nici un caz, nu-i așa? Nu am vrea ca el să se coboare din nou în acest loc al durerii, unde locuiește păcatul, în locul pe care noi înșine îl vom părăsi în curând, poate în seara aceasta sau mâine. Și chiar dacă ar mai dura puțin, *într-o zi* această nădejde se va împlini neîndoielnic. „Dacă va întârzia, așteapt-o, pentru că va veni negreșit, nu va fi amânată” (Habacuc 2.3). De aceea ne întindem spre ceasul în care noi, sau dumneavoastră, îl veți regăsi pe cel iubit, ba chiar mai mult, când îl vom vedea pe Isus. Atunci nu va mai fi nicio despărțire, nicio lacrimă. Inimile noastre vor fi întărite și mângâiate.

Deocamdată, iubită soră, este adevărat că nu-l mai aveți pe soțul dumneavoastră drag și că trebuie să vă continuați singură drumul. Dar *deznădejdea* morții a dispărut pentru noi creștinii credincioși. Nu, soțul dumneavoastră nu este pierdut, iar când îl priviți cu ochii credinței, inima dumneavoastră îl vede alături de Isus.

Ce speranță avem! Cât de capabilă să ne susțină și să ne încurajeze, chiar să ne bucure în mijlocul lacrimilor noastre! Căci nu suntem întristați ca cei care nu au speranță. Mai mult, iubită soră, nu sunteți lăsată singură. Dumnezeu, Dumnezeul pe care Îl cunoașteți, a promis să fie sprijinul dumneavoastră. El nu vă va abandona. „Lasă-i pe orfanii tăi! Eu îi voi ține vii; și văduvele tale să se încreadă în Mine”, a spus odată Domnul. (Ieremia 49.11). El este Dumnezeul care se îngrijește de orfani și de văduve (compară cu Psalmul 68.5). El le cunoaște durerea; El îi caută (compară cu Exodul 3.7). Numai El poate să lege și să vindece rana care a fost făcută în inima dumneavoastră, și El o va face (Psalmul 147.3). Chiar dacă căile Lui ne par adesea de nepătruns, să nu uităm că El ne iubește așa cum Îl iubește pe propriul Său Fiu (Ioan 17.23). Iubiți de o asemenea dragoste, nu avem de ce să ne temem. Cu o tandrețe de care numai inima Tatălui nostru este capabilă, El „numără rătăcirile dumneavoastră; El pune lacrimile dumneavoastră în burduful Său. Nu sunt ele oare în cartea Lui?” (compară cu Psalmul 56.8). Nici un suspin nu se revarsă din inima dumneavoastră apăsată fără ca El să ia act de el. El va răspunde la toate nevoile dumneavoastră.

O, iubită soră, când El ne va face cunoscute pe deplin căile și gândurile Sale cu privire la noi, nu vom face decât să-L laudăm, *căci sunt gânduri de pace și de binecuvântare*. Desigur, nu le putem înțelege întotdeauna în prezent, dar ele sunt întotdeauna spre binele nostru. De asemenea, El este plin de compasiune atunci când El întristează, iar îndurările Sale sunt mari. El este „*Dumnezeul oricărei mângâieri*”, care „ne mângâie în orice necaz al nostru” (2 Corinteni 1.3,4). Domnul Isus este, de asemenea, cu noi pentru a ne încuraja. El ne vorbește cu glasul Său de dragoste; El Își cunoaște oile pe nume. El ne strigă, așa cum a făcut cândva cu ucenicii: „Îndrăzniți; *Eu sunt*, nu vă temeți!” (Matei 14.27). Acest glas ne face să ne ardă inimile în mijlocul lacrimilor noastre. Daniel a răspuns odată: „Tu m-ai întărit”, după ce Domnul îi spusese: „Nu te teme, om preaiubit; Pace ție, fii tare, da, fii tare!” (Daniel 10.19). Și dumneavoastră sunteți preaiubita Lui, oița Lui preaiubită. Păstorul credincios, bun și puternic v-a așezat pe umerii Săi. El vrea să vă călăuzească cu grijă, să vă hrănească. El vrea să vă lege chiar și rana arzătoare a inimii dumneavoastră (compară

cu Ezechiel 34.15-16). Ce Prieten este El! Psalmul 40 începe cu cuvintele: „L-am așteptat cu răbdare pe Domnul; și El S-a plecat spre mine și mi-a auzit strigătul”. Spuneți-mi, dumneavoastră, pe care El vă numește sora Sa preaiubită, nu-L vedeți cum se apleacă spre dumneavoastră pentru a vă susține? Aceasta este ce vă doresc și mă rog pentru dumneavoastră, punându-vă, ca să zic așa, înaintea Domnului și spunându-I, așa cum au făcut odată surorile din Betania: „Doamne, cea pe care o iubești este bolnavă, inima ei este zdrobită; plugul suferinței a făcut brazde adânci! Ajut-o, da, ajut-o!” ... El o va face, știu asta.

Nu ca și cum durerea nu ar fi simțită. *Trebuie* să fie, este de la sine înțeles. Dar Domnul știe că durerea ne umple de tristețe și El vine să plângă cu noi; iar noi, noi putem să ne vărsăm lacrimile în inima Lui și să ne plângem durerea înaintea Lui. Aveți voie să vă sprijiniți capul obosit pe pieptul Său. O, nu-l lăsați să se coboare de pe acest loc!

Închei, iubită soră, cu certitudinea revederii sus, dacă nu aici. În orice caz, la revedere! Primiți salutul meu din inimă în Domnul, cu expresia participării mele creștinești.

Al dumneavoastră frate în El,

Joel D.

Notă. - La 9 iunie, deci la 24 de zile după ce această scrisoare a fost scrisă unei surori care își pierduse soțul în război, Joel D., un frate francez în vârstă de douăzeci și cinci de ani, a fost lovit de un obuz și a plecat la Domnul. Cu un detașament, aflat sub comanda sa, primise ordin să curețe un tranșeu care fusese îngropat de explozii. Lucrarea tocmai fusese terminată când un obuz greu a lovit în apropierea lui și a explodat. Grav rănit, și-a dat duhul după doar zece minute.

Superiorul său, un om neconvertit, a scris cu ocazia morții sale: „Ca soldat, a fost cel mai bun subofițer din detașamentul meu. Puteai conta pe el în cele mai periculoase locuri. Ca persoană, avea o dispoziție nobilă, care îl făcea să fie apreciat de toți. L-am înmormântat în cimitirul militar din Ville-Sur-Tourbe la 10 iunie. O cruce, pe care este scris numele său, marchează locul unde se odihnește unul dintre cei mai buni soldați ai noștri.”

O rudă de-a sa, a cărei inimă este deschisă la Evanghelie, scrie: „Dragul Joel este eliberat de toate dificultățile acestui pământ. După zile grele de încercări, el a ajuns în locul fericirii și al păcii - o răsplătă cu mult peste tot ceea ce se poate aștepta aici, unde există doar plăceri artificiale cu un gust amar pentru cei care nu cunosc calea vieții.”

Un frate tânăr, unul dintre camarazii săi, care a văzut trupul sărman și mutilat al defunctului la două ore după moartea sa, a fost complet mișcat de pacea extraordinară care se așternuse pe trăsăturile sale. Într-unul din buzunarele mortului, acest frate a găsit următorul verset lipit pe o bucată de carton:

„Pielea feței lui strălucea *pentru că vorbise cu El*” (Exodul 34.29).